

NOUVEL HAY MAGAZINE

SANS FRONTIÈRES

Un témoignage bouleversant..

Génocide Arménien -

Journée de commémoration du Génocide Arménien "La représentation du Journal d'Angèle Kourtian à Montreuil"

Επετεΐος της Γενοκτονίας των Αρμενίων "Η παράσταση των Τετραδίων της Αντζέλ Κουρτιάν στο Παρίσι στο Θέατρο του Μοντρέιγ"

En clôture de la Journée de commémoration du génocide arménien de 1915, à laquelle s'était, pour la première fois, officiellement associée la France, soit ce 24 avril 2019, Christina Alexanian, invitée par le Théâtre Municipal Berthelot de Montreuil, a interprété Le Journal d'Angel Kourtian. Pièce en grec, surtitrée en français, qu'elle-même a adaptée et mise en scène, d'après le livre portant le même titre.

C'est un témoignage bouleversant que nous restitue Angèle Kourtian et qui porte sur les persécutions de tout un peuple, le sien, déraciné, fuyant la guerre, la famine et les exterminations. À travers les yeux de l'enfant qu'elle fut, les spectateurs revivent la catastrophe de Smyrne, le calvaire de l'hellénisme d'Asie Mineure, les cortèges interminables de réfugiés, les massacres, la peur et la mort, mais aussi l'humanité, l'amour et la solidarité jaillissant du cœur des victimes. C'est beaucoup plus tard, en Grèce, qu'elle consigna, dans

les cahiers d'écolier de ses toutes petites filles, le précieux récit-document du trajet exemplaire - quasi initiatique- qui les mena, avec sa mère et ses deux sœurs, de Bursa à Smyrne et, de là, en Crète et au Pirée.

Christina Alexanian devient, est Sofia Kourtian, au commencement, puis la petite Angèle, sa plus jeune fille, turbulente, joyeuse et débrouillarde. Elle incarne, grâce à une interprétation qui nous cloue sur place, tellement tout, des mots et des attitudes, cette «petite» héroïne malgré elle, prise dans la tourmente de la décennie la plus funeste du peuple arménien. Les chants traditionnels magnifiés par la belle voix de Maria Spyridonidou et les terribles images d'actualités de l'époque enveloppent si bien le visage et la silhouette de l'actrice qu'elle semble se téléporter entièrement dans ces années-là. C'est une sorte de marathon harassant et sans pause où la seule chose que l'on puisse gagner, c'est un petit droit à la vie. Un grand merci, de la part de son public, à Christina Alexanian qui a fait planer, sur toute la salle, une émotion constamment palpable, grâce à l'intensité de son jeu, puisée sans doute dans un talent très sûr et très exercé mais surtout dans la double vérité de l'Histoire et du cœur. D'autant plus que, dans l'immense noirceur de cette tragédie, a toujours subsisté une étincelle d'espérance, une petite lumière de grâce, comme un petit ange qui n'aurait jamais été vaincu. Merci, chère Christina, d'avoir su si puissamment illustrer l'œuvre de mémoire et honorer la conscience humaine !

Le Théâtre Berthelot et tous ses personnels ont également hautement contribué à cette réussite, avec une mention toute particulière pour Alexie Lorca et Herman Délicayan, ouvriers infatigables et exemplaires au service de l'art et de la culture, c'est-à-dire des artistes et de la population. Qu'ils en soient chaleureusement remerciés ! Vifs remerciements aussi à la présidente de la Communauté Hellénique de Paris et des environs, Seta Theodoridis qui a proposé et a œuvré pour la réalisation des deux représentations. Sans oublier, du côté de la Grèce où tout a commencé, Vaggelis Chatzaturian, adjoint au maire, Président de l'Organisme Culturel de Néa Smyrni, principal artisan de la production de ce spectacle. Merci - et il faut le dire spécialement dans ces circonstances, - à ce public nombreux qui, en prenant part à cette célébration, a reçu une énergie supplémentaire pour devenir une multitude d'alertes et de vigilants transmetteurs !

Η παράσταση των Τετραδίων της Αντζέλ Κουρτιάν στο Παρίσι στο Θέατρο του Μοντρέιγ

Στο κλείσιμο της επετείου της Γενοκτονίας των Αρμενίων του 1915, την οποία

τίμησε επίσημα για πρώτη φορά η Γαλλία, την 24η Απριλίου του 2019, η Χριστίνα Αλεξανιάν, προσκεκλημένη από το Κοινοτικό Θέατρο Berthelot του Μοντρέιγ, ερμήνευσε τον ρόλο της Αντζέλ Κουρτιάν στο έργο Τα τετράδια της Αντζέλ Κουρτιάν. Στο θεατρικό έργο, γραμμένο στα ελληνικά, είχαν προστεθεί υπέρτιτλοι στα γαλλικά, ενώ τη διασκευή και τη σκηνοθεσία του έκανε η Χριστίνα Αλεξανιάν από το ομότιτλο βιβλίο.

Diaspora

Grecque

<http://diaspora-grecque.com/modules/altern8news/print.php?storyid=6296>

Πρόκειται για μια συγκλονιστική μαρτυρία που μας αποδίδει η Αντζέλ Κουρτιάν και που αναφέρεται στους διωγμούς που υπέστη ένας ολόκληρος λαός, ο δικός της λαός, ξεριζωμένος από τη γη του, που έτρεχε να γλιτώσει μακριά από τον πόλεμο, την πείνα και την εξολόθρευση. Μέσα από τα μάτια του παιδιού που ήταν τότε, οι θεατές ξαναζούν την καταστροφή της Σμύρνης, τον γολγοθά του ελληνισμού της Μικράς Ασίας, τις ατέλειωτες πορείες των προσφύγων, τις σφαγές, το φόβο και το θάνατο, αλλά και την ανθρωπιά, την αγάπη και την αλληλεγγύη που αναβλύζουν από τις καρδιές των θυμάτων. Μόνο πολύ αργότερα, στην Ελλάδα, θα εμπιστευτεί, στα σχολικά τετράδια των μικρών εγγονών της, την πολύτιμη διήγηση-ντοκουμέντο της παραδειγματικής πορείας - που παίρνει σχεδόν ένα χαρακτήρα μύησης - πορείας που θα τις οδηγήσει, με τη μητέρα και τις δυο αδελφές της, από την Προύσα στο Αφιόν Καραχισάρ, τη Μαγνησία και τη Σμύρνη και, στη συνέχεια, στην Κρήτη και στον Πειραιά.

Η Χριστίνα Αλεξανιάν γίνεται, είναι, στην αρχή η Σοφία Κουρτιάν και κατόπιν η παιδούλα Αντζέλ, η πιο μικρή κόρη της, σκανδαλιάρα, χαρωπή και καταφερτζού. Ενσαρκώνει, χάρη σε μια ερμηνεία που μας καθηλώνει - τόσο πιστευτά και φυσικά όλα, λόγια αλλά και συμπεριφορά - αυτήν τη «μικρή» ηρωίδα, παρά τη θέλησή της, παγιδευμένη στη δίνη της πιο ολέθριας δεκαετίας που έζησε ο αρμενικός λαός. Τα παραδοσιακά τραγούδια, εξιδανικευμένα από την μαγικά ωραία φωνή της Μαρίας Σπυριδωνίδου και τις συνταρακτικές εικόνες από τα επίκαιρα της εποχής περιβάλλον τόσο τέλεια το πρόσωπο και τη σιλουέτα της ηθοποιού που μοιάζει να έχει τηλεμεταφερθεί κυριολεκτικά σ' εκείνα τα χρόνια... Πρόκειται για έναν εξοντωτικό μαραθώνα, χωρίς ανάπαυλα, όπου το μόνο που μπορείς να κερδίσεις, έτσι και νικήσεις, είναι ένα τόσο δα μικρό δικαίωμα να ζήσεις. Ένα μεγάλο ευχαριστώ, εκ μέρους του κοινού της, στην Χριστίνα Αλεξανιάν που έκανε να πλανιέται πάνω από όλη την αίθουσα μια συγκίνηση τόσο αισθητή που ο θεατής την ψηλαφούσε σχεδόν, χάρη στην ένταση της ερμηνείας της που αντλεί σίγουρα από ένα σταθερό και ιδιαίτερα εξασκημένο

ταλέντο, αλλά κυρίως από τη διπλή αλήθεια της Ιστορίας και της καρδιάς. Κι ακόμα περισσότερο γιατί, στην απέραντη στυγερότητα τούτης της τραγωδίας, μια σπίθα ελπίδας κατάφερε πάντα να επιζήσει, ένα μικρό φωτάκι χάρης, όπως το μικρό αγγελούδι της που δεν νικήθηκε ποτέ, από τίποτα! Σ' ευχαριστούμε, αγαπητή Χριστίνα, που

μπόρεσες, τόσο δυνατά, να ζωντανέψεις το έργο της μνήμης και να τιμήσεις την ανθρώπινη συνείδηση. Επίσης, ας μας επιτραπεί να υπογραμμίσουμε την δραστήρια συμβολή, στην επιτυχία της παράστασης, του Θεάτρου Berthelot και όλου του προσωπικού του, με μια ιδιαίτερη μνεία για την Alexie Lorca και τον Herman Délicayan, ακούραστους και υποδειγματικούς εργάτες στην υπηρεσία της τέχνης και του πολιτισμού, με άλλα λόγια των καλλιτεχνών και του κόσμου. Ας δεχτούν, εδώ, όλες τις θερμές ευχαριστίες μας!

Την συμβολή επίσης της Ελληνικής Κοινότητας Παρισιού και περιχώρων στην παρουσίαση αυτή και ιδιαίτερα της προέδρου της, Σέτα

Θεοδωρίδου που ακούραστη συνέβαλλε στην πραγματοποίηση των δύο παραστάσεων. Και δεν ξεχνάμε βέβαια, από την πλευρά της Ελλάδας,

να ευχαριστήσουμε εκ βάθους καρδιάς τον Βαγγέλη Χατσατουριάν, Αντιδήμαρχο, Πρόεδρο του Πολιτιστικού Οργανισμού Νέας Σμύρνης και

πρωτεργάτη της παραγωγής του θεάματος. Ένα μεγάλο τελευταίο ευχαριστώ - που πρέπει να ειπωθεί, ιδιαίτερα σε αυτές τις συνθήκες, - στο πολυπληθές κοινό που, συμμετέχοντας σε αυτή την αναμνηστική τελετή, δέχτηκε μια επιπλέον ενέργεια, ώστε να γίνει, με τη σειρά του, ένας γοργός και άγρυπνος πομπός !

Μαρία Ρομπλέν

This article comes from Diaspora Grecque

<http://diaspora-grecque.com>

The URL for this story is:

<http://diaspora-grecque.com/article.php?storyid=6296>